

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 23. januára 2019¹

Vec C-509/17

Christa Plessers
proti
PREFACO NV,
Belgische Staat

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Arbeidshof te Antwerpen (Súd pre pracovnoprávne spory Antverpy, Belgicko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2001/23/ES – Články 3 až 5 –
Prevody podnikov – Zachovanie práv zamestnancov – Výnimky – Konkurzné konanie –
Súdna reorganizácia na základe prevodu pod dohľadom súdu – Zachovanie celého podniku alebo jeho
časti – Vnútroštátna právna úprava, ktorá po prevode povoľuje nadobúdateľovi prevziať zamestnancov
podľa svojho výberu“

I. Úvod

1. V tejto veci položil Arbeidshof te Antwerpen (Súd pre pracovnoprávne spory Antverpy, Belgicko) Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu článkov 3 až 5 smernice 2001/23/ES².
2. Táto otázka bola predložená v rámci sporu medzi pani Christou Plessersovou a Prefaco NV, spoločnosťou so sídlom v Belgicku, vo veci zákonnosti prepustenia pani Plessersovej.
3. Preskúmanie tejto otázky privedie Súdny dvor k zamysleniu sa, po druhý raz, nad uplatniteľnosťou výnimky upravenej v článku 5 ods. 1 smernice 2001/23 na vnútroštátny proces reštrukturalizácie podniku. Konkrétne, Súdny dvor má vzhľadom na toto ustanovenie preskúmať prevod podniku, ku ktorému došlo v rámci „súdnej reorganizácie na základe prevodu pod dohľadom súdu“. Ak sa bude Súdny dvor domnievať, že na toto konanie sa nevzťahuje výnimka uvedená v článku 5 ods. 1 smernice 2001/23, bude sa musieť z hľadiska režimu ochrany upraveného v prospech pracovníkov článkami 3 a 4 tejto smernice vyjadriť k možnosti priznanej nadobúdateľovi vnútroštátnym právom, aby si vybral pracovníkov, ktorých si pri prevode želá prevziať.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Smernica Rady z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov (Ú. v. ES L 82, 2001, s. 16; Mim. vyd. 05/004, s. 98).

II. Právny rámec

A. Právo Únie

4. Článok 3 smernice 2001/23 stanovuje:

„1. Práva a povinnosti prevádzateľa vyplývajúce z pracovnej zmluvy alebo z pracovnoprávneho vzťahu, ktorý existoval ku dňu prevodu, sa z dôvodu tohto prevodu prevedú na nadobúdateľa.

...“

5. Článok 4 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„1. Prevod podniku, závodu alebo časti podniku alebo závodu nemôže byť automaticky dôvodom na prepúšťanie z práce zo strany prevádzateľa alebo nadobúdateľa. Toto ustanovenie však nebráni prepúšťaniu, ku ktorému môže dôjsť z hospodárskych, technických alebo organizačných dôvodov zahŕňajúcich zmeny týkajúce sa pracovníkov.

Členské štáty môžu ustanoviť, že prvý pododsek sa nebude vzťahovať na niektoré špecifické kategórie zamestnancov, ktorých pracovné predpisy alebo prax členských štátov nechráni pred prepustením.“

6. Článok 5 ods. 1 uvedenej smernice znie takto:

„1. Pokiaľ členské štáty nezabezpečia inak, články 3 a 4 neplatia pre prevody podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov, pri ktorých je prevádzateľ subjektom konkurzného konania alebo iného podobného konania riešiaceho platobnú neschopnosť, ktoré bolo ustanovené v súvislosti s likvidáciou majetku prevádzateľa a ktoré je pod dozorom príslušného verejného orgánu (ktorým môže byť profesionálny odborník vo veciach platobnej neschopnosti, splnomocnený príslušným verejným orgánom).“

B. Belgické právo

7. Článok 22 wet betreffende de continuïteit van de ondernemingen (zákon o kontinuite podnikov)³ z 31. januára 2009 (ďalej len „WCO“) uvádza:

„Pokiaľ súd nerozhodol o návrhu na súdnu reorganizáciu, či už bola žaloba podaná alebo exekučné konanie začaté pred alebo po podaní návrhu:

- na majetok dlžníka nemožno vyhlásiť konkurz a v prípade spoločnosti ju tiež nemožno zrušiť súdom,
- v rámci výkonu rozhodnutia nemožno predaj žiadne hnutelné alebo nehnuteľné veci dlžníka.“

8. Článok 60 WCO uvádza:

„Rozsudok, ktorý nariaďuje prevod, určí zástupcu súdu povereného organizáciou a výkonom prevodu v mene a na účet dlžníka. Určí predmet prevodu alebo ponechá túto otázku na posúdenie zástupcom súdu. ...“

³ Belgisch Staatsblad, 9. februára 2009, s. 8436.

9. Podľa článku 61 ods. 4 WCO:

„Volba pracovníkov, ktorých si želá prevziať, prináleží nadobúdateľovi. Táto voľba musí byť založená na technických, hospodárskych a organizačných dôvodoch a musí byť uskutočnená bez rozlišovania medzi pracovníkmi zakázaného zákonom, najmä na základe činnosti vykonávanej ako zástupca zamestnancov prevádzaného podniku alebo časti podniku.

Neexistencia rozlišovania zakázaného v tomto zmysle sa považuje za preukázanú vtedy, keď je dodržaný pomer pracovníkov a ich zástupcov, ktorí pôsobili v prevádzanom podniku alebo časti podniku a ktorí boli vybraní nadobúdateľom, v celkovom počte vybraných pracovníkov.

III. Skutkový rámec, prejudiciálna otázka a konanie na Súdnom dvore

10. Pani Plessersová pracovala od 17. augusta 1992 pre spoločnosť Echo NV v Houthalen-Helchteren (Belgicko) ako riaditeľka účtovného oddelenia.

11. Dňa 23. apríla 2012 začal na žiadosť spoločnosti Echo Rechtbank van koophandel te Hasselt (Obchodný súd Hasselt, Belgicko) konanie o súdnej reorganizácii s cieľom dosiahnuť dohodnutú reorganizáciu na základe WCO. Tejto spoločnosti bol do 23. októbra 2012 vrátane povolený odklad. Tento odklad bol následne predĺžený do 22. apríla 2013 vrátane.

12. Dňa 19. februára 2013, pred uplynutím tejto lehoty, Rechtbank van koophandel te Hasselt (Obchodný súd Hasselt) vyhovel návrhu podanému spoločnosťou Echo smerujúcemu k zmene dohodnutého prevodu na prevod pod dohľadom súdu.

13. Dňa 22. apríla 2013 Rechtbank van koophandel te Hasselt (Obchodný súd Hasselt) povolil zástupcom súdu pristúpiť k prevodu hnuteľných a nehnuteľných vecí na spoločnosť Prefaco, jednu z dvoch spoločností uchádzajúcich sa o nadobudnutie Echo. Vo svojom návrhu Prefaco ponúkla prevzatie 164 pracovníkov, teda približne dvoch tretín všetkých zamestnancov Echo. Dohoda o prevode bola podpísaná 22. apríla 2013. V prílohe 9 tejto dohody bol uvedený zoznam preberaných pracovníkov. Meno pani Plessersovej sa na tomto zozname nenachádza.

14. Okrem toho dohoda uvádza ako deň prevodu „dva pracovné dni po dni vydania rozsudku udeľujúceho povolenie“ zo strany Rechtbank van koophandel te Hasselt (Obchodný súd Hasselt).

15. Dňa 23. apríla 2013 Prefaco telefonicky kontaktovala pracovníkov dotknutých prevodom a požiadala ich, aby sa na druhý deň dostavili na účely výkonu svojich povinností. Dňa 24. apríla 2013 Prefaco tento prevod písomne potvrdila. Rovnako aj pracovníci, ktorí neboli prevzatí, boli telefonicky kontaktovaní a informovaní zástupcami súdu listom z 24. apríla 2013, že Prefaco ich nepreberá. Obsah tohto listu znel takto:

„Tento list je úradným oznámením v súlade s článkom 64 ods. 2 WCO. Činnosti spoločnosti [Echo] boli 22. apríla 2013 ukončené. Vzhľadom na to, že Vás vyššie uvedení nadobúdatelia neprevzali, považujte tento list za výpoveď zmluvy zo strany Vášho zamestnávateľa, spoločnosti [Echo]. Ako prípadný veriteľ spoločnosti [Echo] môžete prihlásiť svoju pohľadávku u doleuvedených zástupcov súdu ...“

16. Zástupcovia súdu tiež doručili pani Plessersovej tlačivo uvádzajúce 23. apríl 2013 ako deň vypovedania zmluvy.

17. Pani Plessersová uviedla, že Prefaco začala prevádzkovať podnik v Houthalen-Helchteren od 22. apríla 2013, odo dňa, kedy Rechtbank van koophandel te Hasselt (Obchodný súd Hasselt) vydal svoj rozsudok, čo Prefaco poprela.

18. V liste zo 7. mája 2013 pani Plessersová vyzvala spoločnosť Prefaco, aby ju zamestnala.

19. Prefaco odpovedala listom zo 16. mája 2013 a poukázala na uplatnenie článku 61 ods. 4 WCO, ktorý dáva nadobúdateľovi právo vybrať si pracovníkov, ktorých si želá a neželá prevziať, pokiaľ je na jednej strane taká voľba založená na technických, hospodárskych alebo organizačných dôvodoch a na druhej strane nedochádza k zakázanému rozlišovaniu medzi pracovníkmi. Prefaco tiež poukázala najmä na neexistenciu akejkoľvek povinnosti, ktorá by ju zaväzovala, pokiaľ ide o opätovné prijatie pani Plessersovej do zamestnania po vypovedaní pracovnej zmluvy uzatvorenej so spoločnosťou Echo.

20. Keďže nedošlo k dohode, podaním z 11. apríla 2014 podala pani Plessersová žalobu na Arbeidsrechtbank te Antwerpen (Súd pre pracovnoprávne spory Antverpy, Belgicko).

21. Okrem toho 24. júla 2015 pani Plessersová navrhla nútený vstup Belgického štátu do konania.

22. Rozsudkom z 23. mája 2016 Arbeidsrechtbank te Antwerpen (Súd pre pracovnoprávne spory Antverpy) rozhodol, že žiaden z nárokov pani Plessersovej nie je dôvodný a zaviazal ju na náhradu všetkých trov konania. Pani Plessersová podala proti tomuto rozsudku odvolanie na Arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt (Súd pre pracovnoprávne spory Antverpy, oddelenie Hasselt, Belgicko).

23. Za týchto okolností Arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt (Súd pre pracovnoprávne spory Antverpy, oddelenie Hasselt) rozhodnutím zo 14. augusta 2017, ktoré bolo doručené do kancelárie Súdneho dvora 21. augusta 2017, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je právo voľby nadobúdateľa, ktoré upravuje článok 61 ods. 4 [WCO], zlučiteľné so smernicou [2001/23], najmä s článkami 3 a 5 tejto smernice, pokiaľ sa taká „súdna reorganizácia na základe prevodu pod dohľadom súdu“ uskutočnila so zreteľom na zachovanie celého podniku prevádzateľa alebo jeho časti, resp. jeho činností?“

24. Písomné pripomienky predložili účastníci konania vo veci samej, belgická vláda, ako aj Európska komisia. Na pojednávaní, ktoré sa konalo 3. októbra 2018, sa okrem spoločnosti Prefaco zúčastnili všetci účastníci konania, aby ústne predniesli svoje tvrdenia.

IV. Analýza

A. O obsahu položenej otázky

25. Prefaco vo svojich písomných pripomienkach tvrdí, že pani Plessersová sa nemôže dovolávať smernice 2001/23 s cieľom vylúčiť uplatnenie jasného vnútroštátneho ustanovenia a že v dôsledku toho nie je položená prejudiciálna otázka pre vyriešenie sporu vo veci samej relevantná.

26. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že hoci je pravda, že pokiaľ ide o spor medzi súkromnoprávnymi subjektmi, Súdny dvor opakovane rozhodol, že samotná smernica nemôže vytvárať povinnosti na strane jednotlivca, a teda nemožno sa jej voči nemu dovolávať, pravda je, že Súdny dvor tiež opakovane rozhodol, že povinnosť členských štátov vyplývajúca z určitej smernice na dosiahnutie výsledku stanoveného touto smernicou, ako aj ich povinnosť prijať všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy na zabezpečenie plnenia tejto povinnosti sa vzťahuje na všetky orgány členských štátov vrátane súdnych orgánov v rozsahu ich právomocí. Z toho vyplýva, že uplatňujúc vnútroštátne právo, vnútroštátne súdy, ktoré majú podať jeho výklad, musia zohľadniť všetky predpisy tohto práva a uplatniť výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva, aby bolo v čo najväčšej možnej miere vykladané v zmysle znenia textu, ako aj účelu predmetnej

smernice, aby bol dosiahnutý výsledok stanovený smernicou.⁴

27. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že vzhľadom na takúto povinnosť uloženú vnútroštátnym súdom je otázka položená vnútroštátnym súdom pre rozhodnutie sporu vo veci samej relevantná.

28. Svojou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v zásade Súdneho dvora pýta, či je článok 61 ods. 4 WCO v súlade s článkami 3 a 5 smernice 2001/23. Touto otázkou, tak ako je formulovaná, vnútroštátny súd vyzýva Súdny dvor, aby sa vyjadril k zlučiteľnosti ustanovenia vnútroštátneho práva s právom Únie.

29. Pripomínam, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že systém spolupráce zavedený článkom 267 ZFEÚ je založený na jasnom rozdelení úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom. V konaniach začatých podľa tohto článku výklad vnútroštátnych ustanovení prislúcha vnútroštátnym súdom, a nie Súdnemu dvoru, a Súdnemu dvoru neprislúcha vyslovovať sa v rámci konania začatého podľa tohto článku k zlučiteľnosti predpisov vnútroštátneho práva s ustanoveniami práva Únie. Na druhej strane Súdny dvor má právomoc poskytnúť vnútroštátnemu súdu všetky výkladové prostriedky vyplývajúce z práva Únie, ktoré mu umožnia posúdiť zlučiteľnosť vnútroštátnych právnych predpisov s právnou úpravou Únie. Hoci je pravda, ako som uviedol vyššie, že podľa doslovného znenia prejudiciálnej otázky, ktorú položil vnútroštátny súd, je Súdny dvor vyzvaný k tomu, aby sa vyslovil k zlučiteľnosti ustanovenia vnútroštátneho práva s právom Únie, nič Súdnemu dvoru nebráni, aby vnútroštátnemu súdu poskytol užitočnú odpoveď a poskytol mu výklad spadajúci do rámca práva Únie, ktoré mu umožnia, aby sám rozhodol o zlučiteľnosti vnútroštátneho práva s právom Únie.⁵

30. Pripomínam tiež, že v rámci spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom je povinnosťou Súdneho dvora vykladať všetky ustanovenia práva Únie, ktoré vnútroštátne súdy potrebujú na rozhodovanie o žalobách, ktoré im boli predložené, aj keď tieto ustanovenia nie sú výslovne spomenuté v otázkach položených Súdnemu dvoru týmito súdmi.⁶

31. V dôsledku toho, hoci z formálneho hľadiska vnútroštátny súd svoje otázky obmedzil iba na výklad článku 3 a 5 smernice 2001/23, nebráni to Súdnemu dvoru, aby poskytol vnútroštátnemu súdu všetky aspekty výkladu práva Únie, ktoré môžu byť užitočné na rozhodnutie vo veci, ktorú prejednáva, a to bez ohľadu na to, či ich vnútroštátny súd uviedol alebo neuviedol vo svojej otázke.⁷

32. Vo svetle tejto judikatúry a vzhľadom na skutočnosti uvedené v rozhodnutí vnútroštátneho súdu považujem za potrebné, aby Súdny dvor preformuloval otázku, ktorá mu bola položená. Navrhujem teda chápať otázku položenú vnútroštátnym súdom tak, že sa v zásade pýta, či sa má smernica 2001/23, najmä jej články 3 a 4, vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide v spore vo veci samej, ktorá v prípade prevodu podniku, ku ktorému dochádza v rámci konania o súdnej reorganizácii prevodom pod dohľadom súdu uplatneného s cieľom zachovania celého podniku prevádzateľa alebo jeho činnosti alebo časti podniku prevádzateľa alebo jeho činnosti, poskytuje nadobúdateľovi právo vybrať si pracovníkov, ktorých si želá prevziať.

⁴ Pozri rozsudok z 19. apríla 2016, DI (C-441/14, EU:C:2016:278, body 30 a 31 a citovaná judikatúra).

⁵ Pozri najmä rozsudok z 15. októbra 2015, Iglesias Gutiérrez a Rion Bea (C-352/14 a C-353/14, EU:C:2015:691, body 21 a 22 a citovaná judikatúra).

⁶ Pozri rozsudky z 21. júna 2016, New Valmar (C-15/15, EU:C:2016:464, bod 28), a z 28. júna 2018, Crespo Rey (C-2/17, EU:C:2018:511, bod 40).

⁷ Pozri najmä rozsudky zo 16. júla 2015, Abcur (C-544/13 a C-545/13, EU:C:2015:481, bod 33), a z 10. mája 2017, Chavez-Vilchez a i. (C-133/15, EU:C:2017:354, bod 48).

33. Na zodpovedanie tejto otázky sa mi zdá nevyhnutné preskúmať najprv otázku uplatniteľnosti článku 5 ods. 1 smernice 2001/23 na prevody podnikov, ku ktorým dochádza v rámci súdnej reorganizácie na základe prevodu pod dohľadom súdu, a v dôsledku toho, či sa výnimka, ktorá vyplýva z tohto ustanovenia, uplatňuje v prejednávanom prípade. Len v prípade, že toto konanie nespĺňa podmienky vyžadované týmto ustanovením, totiž vznikne v rámci prevodu podniku povinnosť zachovania práv pracovníkov upravená najmä v článkoch 3 a 4 tejto smernice.

34. Účastníci konania, ktorí predložili Súdnemu dvoru pripomienky, majú rozdielne stanoviská, pokiaľ ide o to, aká by mala byť odpoveď na prejudiciálnu otázku.

35. Pani Plessersová a Komisia v zásade tvrdia, že prevod, o ktorý ide v spore vo veci samej, nespĺňa podmienky článku 5 ods. 1 smernice 2001/23. Domnievajú sa, že z judikatúry Súdného dvora, najmä z rozsudku *Federatie Nederlandse Vakvereniging a i.*⁸, vyplýva, že súdna reorganizácia, o ktorú ide v spore vo veci samej, bola začatá nie s cieľom uspokojenia veriteľov prostredníctvom speňazenia majetku, ale s cieľom pokračovania činností dotknutej spoločnosti. Domnievajú sa preto, že toto konanie nepatrí do pôsobnosti článku 5 ods. 1 smernice 2001/23.

36. Belgická vláda a Prefaco naopak tvrdia, že súdnu reorganizáciu na základe prevodu pod dohľadom súdu treba považovať za konanie o likvidácii, a že preto prevod, o ktorý ide v spore vo veci samej, spĺňa podmienky uvedené v článku 5 ods. 1 smernice 2001/23.

37. Za týchto okolností považujem za potrebné uviesť najprv niekoľko všeobecných úvah o vývoji procesu reštrukturalizácie podnikov v Európskej únii. Tieto úvahy považujem za užitočné nielen pre vymedzenie regulačného rámca, do ktorého patrí smernica 2001/23, ale tiež pre pochopenie kontextu predmetného konania. Na základe týchto úvah sa ďalej budem zaoberať otázkou uplatniteľnosti článku 5 ods. 1 smernice 2001/23, ako aj dôvodmi, ktoré odôvodňujú odchýlenie sa od výnimky upravenej v tomto článku. Napokon sa budem venovať rozsahu pôsobnosti režimu ochrany práv pracovníkov priznanej článkami 3 a 4 tejto smernice.

B. O vývoji procesu reštrukturalizácie podnikov v Únii

38. V roku 1974, v kontexte hospodárskej krízy, prijala Rada Európskej únie uznesenie, ktoré predpokladalo súbor opatrení, ktoré sa Komisia zaviazala v priebehu uvedeného roka predložiť Rade⁹. Medzi týmito opatreniami sa objavili dva návrhy smerníc, ktorých cieľom bola harmonizácia právnej úpravy členských štátov týkajúcej sa, pokiaľ ide o prvú smernicu, hromadného prepúšťania¹⁰ a, pokiaľ ide o druhú smernicu, zachovania práv a výhod v prípade zmeny vlastníkov podnikov, najmä v prípade zlúčení a splnutí¹¹. Tieto smernice boli zavedené v priebehu 70. rokov na účely ochrany práv pracovníkov zoči-voči reštrukturalizáciám, ku ktorým došlo po hospodárskej kríze začiatkom 70. rokov.¹² V 80. rokoch bola prijatá tretia smernica, a to smernica 80/987/CEE¹³ týkajúca sa platobnej neschopnosti zamestnávateľa, ktorá tak doplnila smernice, nazývané „reštrukturalizačné smernice“.

8 Rozsudok z 22. júna 2017 (C-126/16, EU:C:2017:489).

9 Uznesenie Rady z 21. januára 1974 o programe sociálnych opatrení [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 13, 1974, s. 1).

10 Smernica Rady 75/129/EHS zo 17. februára 1975 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa hromadného prepúšťania [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 48, 1975, s. 29).

11 Smernica Rady 77/187/EHS zo 14. februára 1977 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo ich častí [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 61, 1977, s. 26). Táto smernica bola nahradená smernicou 2001/23.

12 Pozri najmä BLANPAIN, R.: *European Labour Law*, Wolters Kluwer, 2010, s. 680.

13 Smernica Rady z 20. októbra 1980 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, vzťahujúcich sa na ochranu zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa (Ú. v. ES L 283, 1980, s. 23; Mím. vyd. 05/001, s. 217).

Z odôvodnenia každej jednej z uvedených smerníc vyplýva, že rozdiely, ktoré pretrvávali medzi členskými štátmi, týkajúce sa podmienok a konaní o hromadnom prepúšťaní, ako aj rozsahu ochrany pracovníkov v prípade reštrukturalizácie a platobnej neschopnosti ich zamestnávateľov, môžu mať priamy vplyv na fungovanie spoločného trhu.

39. V priebehu 90. rokov a začiatkom rokov 2000 boli tieto smernice novelizované.¹⁴ Vykonané zmeny zohľadňovali cezhraničný rozmer reštrukturalizácií, a to posilnením ich mechanizmov predvídania.¹⁵ Konkrétne, smernica 77/187 bola najskôr zmenená smernicou 98/50/CE¹⁶ a potom kodifikovaná smernicou 2001/23.¹⁷

40. Cieľom týchto troch smerníc bolo na jednej strane uľahčiť reštrukturalizáciu podnikov na účely zvýšenia ich konkurencieschopnosti a efektívnosti a na druhej strane zaoberať sa negatívnymi dôsledkami rozhodnutí o reštrukturalizácii a zmierniť ich účinky.¹⁸ Tieto smernice tak prispeli k stlmeniu šoku z hospodárskeho poklesu a k zmierneniu negatívnych sociálnych dôsledkov reštrukturalizačných operácií vykonávaných počas krízy.¹⁹ Treba poznamenať, že Komisia nedávno predstavila, v zhode s tým istým prístupom,²⁰ návrh smernice o rámcoch preventívnych reštrukturalizácií s cieľom posilniť kultúru ochrany podnikov.²¹

41. Toto pripomenutie vývoja procesu reštrukturalizácie podnikov tak na vnútroštátnej úrovni, ako aj na úrovni Únie umožní plne pochopiť kontext smernice 2001/23 na účely analýzy prejudiciálnej otázky položenej vnútroštátnym súdom.

14 Smernica 75/129 bola zmenená a doplnená smernicou Rady 92/56/EHS z 24. júna 1992 (Ú. v. ES L 245, 1992, s. 3) a kodifikovaná smernicou Rady 98/59/ES z 20. júla 1998 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa hromadného prepúšťania (Ú. v. ES L 225, 1998, s. 16; Mim. vyd. 05/003, s. 327). Smernica 80/987 bola viackrát podstatne zmenená v priebehu 80. rokov a začiatkom rokov 2000 (pozri prílohu I, časti A a B tejto smernice). V záujme jasnosti a racionality sa pristúpilo k jej kodifikácii smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/94/ES z 22. októbra 2008 o ochrane zamestnancov pri platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa (Ú. v. EÚ L 283, 2008, s. 36).

15 Pozri návrh smernice Rady z 8. septembra 1994 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo ich častí, KOM(94) 300 v konečnom znení, s. 3. Pozri tiež RODIÈRE, P.: *Droit social de l'Union européenne*, LDGD, 2014, s. 422 a BARNARD, C.: *EU Employment Law*, 4. vydanie, Oxford University Press, 2012, s. 577.

16 Smernica Rady 98/50/ES z 29. júna 1998, ktorou sa mení smernica 77/187/EHS (Ú. v. ES L 201, 1998, s. 88).

17 O niekoľko rokov neskôr bola zverejnená Zelená kniha Komisie zo 17. januára 2012 „Reštrukturalizácia a pripravenosť na zmenu: aké ponaučenia vyplývajú z nedávnych skúseností?“, COM(2012) 7 final (ďalej len „zelená kniha“). Z tohto dokumentu vyplýva, že jeho cieľom bolo najmä „prispieť k zvýšeniu synergických efektov medzi všetkými dotknutými subjektmi pri riešení výziev súvisiacich s reštrukturalizáciou a prispôbovaním sa zmenám“ (s. 2).

18 Pozri BARNARD, C., c. d., s. 577: „In this respect the Directives were intended both to encourage a greater degree of industrial democracy and to provide an element of social protection“.

19 Pozri oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov „Rámec kvality EÚ pre predvídanie zmien a reštrukturalizácie“, COM(2013) 882 final, s. 5. Pozri tiež BARNARD, C., c. d., s. 578.

20 V nadväznosti na túto zelenú knihu a na výzvu Európskeho parlamentu na základe článku 225 ZFEÚ v jeho uznesení z 15. januára 2013 o informovaní pracovníkov a poradách s nimi, predvídaní a riadení reštrukturalizácie (tiež nazývaná „Cercasová správa“) Komisia predstavila rámec pre predvídanie zmien a reštrukturalizácií s cieľom uľahčiť investície do ľudského kapitálu a umožniť presun ľudských zdrojov smerom k činnostiam charakterizovaným veľkým potenciálom rastu a kvalitných pracovných miest, v súlade so stratégiou Európa 2020, COM(2013) 882 final, s. 3.

21 Návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady o rámcoch preventívnej reštrukturalizácie, druhej šanci a opatreniach na zvýšenie účinnosti postupov reštrukturalizácie, platobnej neschopnosti a oddĺženia a o zmene smernice 2012/30/EÚ, COM(2016) 723 final. Z odôvodnení 1, 2 a 12 tohto návrhu vyplýva, že jeho cieľom je najmä odstrániť prekážky pri výkone voľného pohybu kapitálu a slobody usadiť sa, ktoré vyplývajú z rozdielov medzi vnútroštátnymi právnymi predpismi a postupmi týkajúcimi sa preventívnej reštrukturalizácie, platobnej neschopnosti a druhej šance. Z tohto hľadiska tento návrh zdôrazňuje, že budúca smernica bude dbať na to, aby životaschopné podniky vo finančných ťažkostiach mali prístup k účinným rámcem preventívnej reštrukturalizácie na vnútroštátnej úrovni, ktoré im umožnia pokračovať v činnosti.

C. O uplatniteľnosti výnimky stanovenej v článku 5 ods. 1 smernice 2001/23

1. Výklad výnimky judikatúrou

42. Smernica 77/187 spočiatku nestanovovala výnimku z rozsahu jej pôsobnosti v prípade prevodu podniku v rámci konkurzného alebo obdobného konania. Taká výnimka bola zavedená do textu smernice 77/187 až smernicou 98/50, a to formou článku 4a smernice 77/187, ktorý je teraz obsahom článku 5 ods. 1 smernice 2001/23. Podľa odôvodnenia 3 smernice 98/50 bolo jej cieľom zmeniť smernicu 77/187 najmä „vo svetle judikatúry Súdneho dvora“, ktorú teda v krátkosti pripomeniem.²²

43. Súdny dvor rozpracoval túto výnimku zo záruk upravených smernicou 77/187 vo svojich rozsudkoch *Abels*²³, *d'Urso a i.*²⁴, *Spano a i.*²⁵ a *Dethier Équipement*²⁶. Najskôr, len, čo pripomenul, že cieľom tejto smernice je zabrániť tomu, aby sa reštrukturalizácia na spoločnom trhu uskutočňovala na ujmu pracovníkov,²⁷ a odôvodnil túto výnimku osobitosťou konkurzného práva, Súdny dvor rozhodol, že smernica 77/187 sa neuplatňuje na „prevody podnikov... v situácii, v ktorej bol na majetok prevádzajúceho vyhlásený konkurz s cieľom likvidácie majetku prevádzajúceho pod dozorom príslušného súdneho orgánu“,²⁸ avšak bez toho, aby tým bolo dotknuté oprávnenie členských štátov uplatniť na taký prevod samostatne zásady tejto smernice.²⁹ Súdny dvor spresnil, že smernica 77/187 je napriek tomu uplatniteľná na prevod podniku, ku ktorému dochádza v rámci konania o pozastavení platieb „v štádiu pred konkurzom zahŕňajúcim dohľad zo strany súdu, ktorý má obmedzenejší rozsah a smeruje v prvom rade k zachovaniu majetkovej podstaty, a prípadne k pokračovaniu činnosti podniku v budúcnosti“.³⁰

44. Súdny dvor potom uviedol, že vzhľadom na rozdiely medzi vnútroštátnymi právnymi systémami členských štátov samotné kritérium vzťahujúce sa na rozsah dozoru vykonávaného súdom nad konaním neumožňuje určiť rozsah pôsobnosti smernice 77/187.³¹ Uviedol, že v dôsledku toho rozhodujúcim kritériom, ktoré treba zohľadniť na účely určenia, či sa smernica 77/187 uplatňuje na prevod podniku, ku ktorému došlo v rámci správneho alebo súdneho konania, je kritérium *cieľa sledovaného predmetným konaním*.³² Na tomto základe sa domnieval, že prevod, ku ktorému došlo

22 Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mengozzi vo veci *Federatie Nederlandse Vakvereniging a i.* (C-126/16, EU:C:2017:241, body 41 až 48).

23 Rozsudok zo 7. februára 1985 (135/83, EU:C:1985:55). Táto vec sa týkala prevodu podniku, ku ktorému došlo v rámci konkurzného konania upraveného holandským právom. Pozri tiež rozsudky zo 7. februára 1985, *Wendelboe a i.* (19/83, EU:C:1985:54, bod 10); zo 7. februára 1985, *Botzen a i.* (186/83, EU:C:1985:58, bod 9), ako aj zo 7. februára 1985, *Industriebond FNV a Federatie Nederlandse Vakbeweging* (179/83, EU:C:1985:57, bod 7).

24 Rozsudok z 25. júla 1991 (C-362/89, EU:C:1991:326). V tomto rozsudku sa Súdny dvor vyjadril k uplatniteľnosti smernice 77/187 v prípade mimoriadnej správy podniku upravenej talianskymi právnymi predpismi.

25 Rozsudok zo 7. decembra 1995 (C-472/93, EU:C:1995:421). V tejto veci mal Súdny dvor určiť uplatniteľnosť smernice 77/187 na prevod podniku, ktorého krízový stav bol konštatovaný na základe talianskych právnych predpisov. Pokiaľ ide o tú istú právnu úpravu, pozri rozsudok z 11. júna 2009, *Komisia/Taliansko* (C-561/07, EU:C:2009:363).

26 Rozsudok z 12. marca 1998 (C-319/94, EU:C:1998:99). Táto vec sa týkala uplatniteľnosti smernice 77/187 na prevod podniku, ku ktorému došlo v rámci belgického konania o súdnej likvidácii spoločnosti.

27 Rozsudok zo 7. februára 1985, *Abels* (135/83, EU:C:1985:55, body 14 a 18). Pozri tiež rozsudok z 25. júla 1991, *d'Urso a i.* (C-362/89, EU:C:1991:326, bod 23).

28 Rozsudok zo 7. februára 1985, *Abels* (135/83, EU:C:1985:55, body 16, 23 a 30). Pozri tiež rozsudok z 25. júla 1991, *d'Urso a i.* (C-362/89, EU:C:1991:326, bod 23).

29 Rozsudok zo 7. februára 1985, *Abels* (135/83, EU:C:1985:55, bod 30).

30 Rozsudok zo 7. februára 1985, *Abels* (135/83, EU:C:1985:55, body 28 až 30), a pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mengozzi vo veci *Federatie Nederlandse Vakvereniging a i.* (C-126/16, EU:C:2017:241, bod 44).

31 Pozri rozsudok z 25. júla 1991, *d'Urso a i.* (C-362/89, EU:C:1991:326, bod 25).

32 Pozri rozsudok z 25. júla 1991, *d'Urso a i.* (C-362/89, EU:C:1991:326, bod 26). Pozri tiež rozsudok zo 7. decembra 1995, *Spano a i.* (C-472/93, EU:C:1995:421, bod 24). Treba poznamenať, že v citovanom rozsudku *d'Urso* bolo cieľom konania, o ktoré išlo v spore vo veci samej, poskytnúť podniku stabilitu umožňujúcu zaistiť jeho činnosť v budúcnosti (bod 32). V citovanom rozsudku *Spano* spočíval cieľ v pokračovaní prevádzky podniku bez zásadného prerušenia výroby, čím sa uprednostňovalo jeho neskoršie zotavenie (body 27 a 28).

v rámci konania smerujúceho k *likvidácii majetku* dlžníka s cieľom hromadného uspokojenia veriteľov, bol vylúčený z rozsahu pôsobnosti smernice 77/187, a že naopak, prevod, ku ktorému došlo v rámci konania, ktorého „cieľom [bolo] v prvom rade“ zabezpečenie *pokračovania činnosti podniku*, patril do rozsahu pôsobnosti tejto smernice.³³

45. Súdny dvor následne toto kritérium potvrdil a uviedol, že keďže predmetné konanie smeruje k uprednostneniu zachovania činnosti podniku s cieľom následného zotavenia a, na rozdiel od konkurzných konaní, nezahŕňa ani súdny dozor, ani opatrenia na správu majetku podniku ani pozastavenie platieb, sledovaný hospodársky a sociálny cieľ nemôže vysvetliť ani odôvodniť, aby vtedy, keď je dotknutý podnik subjektom úplného alebo čiastočného prevodu, „boli jeho pracovníkom odňaté práva, ktoré im priznáva [smernica 77/187]“. ³⁴

46. Napokon ku kritériu cieľa sledovaného predmetným konaním Súdny dvor pridal subsidiárne kritérium zohľadnenia „podmienok konania“. Takto rozhodol, že „[treba] však zohľadniť tiež podmienky [tohto konania], najmä ak z nich vyplýva požiadavka, aby činnosť podniku pokračovala alebo sa zastavila, rovnako ako aj ciele smernice 77/187“. ³⁵

47. Práve vo svetle týchto zásad judikatúry vyvinutých Súdnym dvorom a kodifikovaných v článku 5 ods. 1 smernice 2001/23 treba vykladať výnimku obsiahnutú v tomto ustanovení.

2. Výklad článku 5 ods. 1 smernice 2001/23

48. Po tom, čo boli zásady vyplývajúce z judikatúry uvedené v predchádzajúcich bodoch kodifikované článkom 5 ods. 1 smernice 2001/23, Súdny dvor toto ustanovenie prvýkrát vykladal v rozsudku z 22. júna 2017, *Federatie Nederlandse Vakvereniging a i.* ³⁶. V tomto rozsudku sa Súdny dvor vyjadril k uplatniteľnosti smernice 2001/23 na prevod podniku, ku ktorému došlo po vyhlásení konkurzu v kontexte *pre-pack* upraveného holandským právom a pripraveného pred týmto vyhlásením. ³⁷

49. V tomto kontexte Súdny dvor predovšetkým pripomenul, že z odôvodnenia 3 smernice 2001/23 vyplýva, že jej cieľom je ochrana zamestnancov, osobitne zabezpečením zachovania ich práv v prípade zmeny zamestnávateľa. V tomto zmysle na jednej strane článok 3 ods. 1 prvý pododsek tejto smernice stanovuje, že práva a povinnosti prevádzateľa vyplývajúce z pracovnej zmluvy alebo z pracovnoprávného vzťahu, ktorý existoval ku dňu prevodu, prechádzajú na základe tejto skutočnosti na nadobúdateľa. Na druhej strane článok 4 ods. 1 smernice 2001/23 chráni pracovníkov proti akémukoľvek prepusteniu uskutočnenému nadobúdateľom alebo prevádzateľom výlučne na základe

³³ Rozsudok z 25. júla 1991, *d'Urso a i.* (C-362/89, EU:C:1991:326, body 31 a 32). Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Van Gerven vo veci *d'Urso a i.* (C-362/89, EU:C:1991:228, bod 25).

³⁴ Rozsudok zo 7. decembra 1995, *Spano a i.* (C-472/93, EU:C:1995:421, body 24 až 30). Pozri tiež rozsudok z 25. júla 1991, *d'Urso a i.* (C-362/89, EU:C:1991:326, body 31 a 32).

³⁵ Rozsudok z 12. marca 1998, *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1998:99, body 25 až 31). V danej veci Súdny dvor rozhodol, že aj keby bola cieľom dotknutého konania likvidácia majetku, situácia podniku v súdnej likvidácii sa vyznačuje niekoľkými podstatnými rozdielmi v porovnaní so situáciou podniku v konkurze, najmä pokiaľ ide o vymenovanie a funkcie likvidátora. V súvislosti s týmito rozdielmi pozri bod 9 tohto rozsudku. Pozri tiež rozsudok z 12. novembra 1998, *Europièces* (C-399/96, EU:C:1998:532, body 26, 31 a 32), v ktorom Súdny dvor uplatnil na postup dobrovoľnej likvidácie podľa belgického práva kritériá vyvinuté v rozsudku z 12. marca 1998, *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1998:99).

³⁶ C-126/16, EU:C:2017:489.

³⁷ Cieľom tejto transakcie *pre-pack* bolo veľmi podrobne pripraviť prevod podniku tak, aby sa umožnilo rýchle opätovné začatie činnosti životaschopných častí podniku po vyhlásení konkurzu v snahe zabrániť tým prerušeniu činnosti, ktoré by vyplynulo z náhleho ukončenia činnosti podniku v deň vyhlásenia konkurzu, tak, aby sa zachovala hodnota uvedeného podniku a zamestnanosť. Rozsudok z 22. júna 2017, *Federatie Nederlandse Vakvereniging a i.* (C-126/16, EU:C:2017:489, bod 49).

tohto prevodu. Súdny dvor tiež pripomenul, že ako výnimku článok 5 ods. 1 smernice 2001/23 uvádza, že režim ochrany upravený v uvedených článkoch 3 a 4 sa neuplatní na prevody podnikov uskutočnené za podmienok stanovených týmto ustanovením, pokiaľ členské štáty nestanovia inak.³⁸

50. Súdny dvor v druhom rade overil, či konanie, o ktoré išlo v tejto veci, spĺňalo podmienky upravené v článku 5 ods. 1 smernice 2001/23. Po tom, čo konštatoval, že podľa vnútroštátnej právnej úpravy je síce transakcia *pre-pack* pripravená pred vyhlásením konkurzu, ale je uskutočnená až po tomto vyhlásení, a že preto by takáto transakcia mohla patriť pod pojem „konkurzné konanie“ v zmysle článku 5 ods. 1 smernice 2001/23, Súdny dvor napriek tomu dospel k záveru, že keďže hlavným cieľom tejto transakcie je zachovanie podniku v úpadku, nespĺňa podmienku, podľa ktorej musí byť predmetné konanie začaté na účely likvidácie majetku prevádzateľa. V tomto ohľade Súdny dvor spresnil, že samotná skutočnosť, že uvedená transakcia *pre-pack* by mohla tiež viesť k maximalizácii uspokojenia veriteľov, nie je spôsobilá pretransformovať toto konanie na konanie začaté s cieľom likvidácie majetku prevádzateľa v zmysle článku 5 ods. 1 smernice 2001/23. Súdny dvor sa tiež domnieval, že v rámci tejto transakcie skutočnosť, že verejný orgán nevykonával nad predbežným správcom ani predbežným konkurzným sudcom žiaden dozor, nespĺňa podmienku dozoru verejného orgánu uvedenú v článku 5 ods. 1 smernice 2001/23.³⁹

51. Vzhľadom na tieto skutočnosti Súdny dvor rozhodol, že taká transakcia *pre-pack* nespĺňa všetky podmienky stanovené v tomto ustanovení, a v dôsledku toho nemôže predstavovať výnimku z režimu ochrany upraveného v článkoch 3 a 4 smernice 2001/23.⁴⁰

52. Pritom Súdny dvor potvrdil kritériá výkladu vyvinuté v jeho predchádzajúcej judikatúre,⁴¹ pričom ich prispôbil osobitostiam predmetnej transakcie *pre-pack* podľa holandského práva, najmä pokiaľ ide o úroveň verejného dozoru⁴² a o cieľ sledovaný predmetným konaním, pričom tento cieľ bol považovaný Súdnym dvorom za hlavné kritérium, bez toho, aby v rámci tohto konania bral do úvahy subsidiárne kritérium týkajúce sa podmienok tejto transakcie⁴³.

3. Uplatniteľnosť režimu ochrany pracovníkov upraveného v článkoch 3 a 4 smernice 2001/23 v prípade prevodu podniku, ku ktorému dochádza v rámci súdnej reorganizácie na základe prevodu pod dohľadom súdu

53. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy teraz preskúmam, či sa na prevod podniku, ku ktorému dochádza v rámci takej súdnej reorganizácie na základe prevodu pod dohľadom súdu, o akú ide v spore vo veci samej vzťahuje alebo nevzťahuje výnimka článku 5 ods. 1 smernice 2001/23, a v dôsledku toho, či sa režim ochrany pracovníkov upravený v článkoch 3 a 4 tejto smernice na takú situáciu uplatňuje alebo nie. Treba teda overiť, či konanie vo veci samej spĺňa kumulatívne podmienky článku 5 ods. 1 smernice 2001/23.⁴⁴

38 Pozri rozsudok z 22. júna 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging a i. (C-126/16, EU:C:2017:489, body 38 až 40). Pokiaľ ide o prejednávaniu veci, treba poznamenať, že z návrhu na začatie prejudiciálneho konania nevyplýva, že by predmetný členský štát využil za okolností, ktoré odôvodňujú uplatnenie článku 5 ods. 1 smernice 2001/23, možnosť zaviesť režim ochrany pracovníkov upravený v článkoch 3 a 4 tejto smernice, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu. V dôsledku toho je toto ustanovenie uplatniteľné na spor vo veci samej, avšak pod podmienkou, že uvedené konanie spĺňa podmienky vyslovené v tomto ustanovení (pozri body 42 a 43), čo preskúmam nižšie. Pozri článok 5 ods. 2 a 3 uvedenej smernice. Pokiaľ ide o tieto ustanovenia, pozri uznesenie z 28. januára 2015, Gimnasio Deportivo San Andrés (C-688/13, EU:C:2015:46, bod 55).

39 Pozri rozsudok z 22. júna 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging a i. (C-126/16, EU:C:2017:489, body 46 až 57).

40 Pozri rozsudok z 22. júna 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging a i. (C-126/16, EU:C:2017:489, bod 58).

41 Pozri body 42 až 47 vyššie.

42 Súdny dvor uviedol, že zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že transakcia *pre-pack* nebola uskutočnená pod dozorom súdu ale bola uskutočnená vedením podniku, ktorý viedol rokovania a prijal rozhodnutia pripravujúce predaj podniku v úpadku (bod 54).

43 K tomuto subsidiárnemu kritériu pozri rozsudok z 12. marca 1998, Dethier Équipement (C-319/94, EU:C:1998:99, body 25 až 31). Pozri tiež bod 46 vyššie.

44 Pozri rozsudok z 22. júna 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging a i. (C-126/16, EU:C:2017:489, bod 44).

54. V tomto ohľade treba pripomenúť, že toto ustanovenie, keďže v zásade spôsobuje neuplatniteľnosť režimu ochrany pracovníkov v prípade určitých prevodov podniku a odkláňa sa tak od hlavného cieľa smernice 2001/23, musí byť nevyhnutne predmetom reštriktívneho výkladu.⁴⁵

a) Úvodné poznámky

55. Žiaden z účastníkov konania v spore vo veci samej netvrdil, že by súdna reorganizácia na základe prevodu pod dohľadom súdu mohla byť považovaná za konkurzné konanie.⁴⁶ Napriek tomu však Prefaco tvrdí, že konanie upravené WCO je „dočasnou hradbou pred konkurzom“ a že existuje veľmi veľká podobnosť medzi konkurzným konaním a konaním, o ktoré ide v spore vo veci samej.

56. Belgická vláda tvrdí, že súdna reorganizácia na základe prevodu pod dohľadom súdu je výslovne uvedená medzi konaniami o likvidácii uvedenými pre Belgicko v prílohe B nariadenia (ES) č. 1346/2000⁴⁷ a že keďže povaha tohto konania bola ustálená v tejto prílohe, na uvedené konanie sa vzťahuje článok 5 ods. 1 smernice 2001/23.

57. Nestotožňujem sa s týmto názorom. Podľa môjho názoru nie je na účely jeho prípadného posúdenia ako konania o likvidácii určujúce, že konanie, o ktoré ide v spore vo veci samej, je zmienené v prílohe B nariadenia č. 1346/2000.

58. V tejto súvislosti treba v prvom rade pripomenúť, že pravidlá súdnej právomoci a rozhodného práva upravené ustanoveniami medzinárodného práva súkromného Únie nijakým spôsobom neovplyvňujú vnútroštátne ustanovenia hmotného práva. Nariadenie č. 1346/2000 je súčasťou právneho rámca, ktorým je vybavená Únia na účely rozvoja justičnej spolupráce v občianskych a obchodných veciach, ktoré majú cezhraničné dôsledky, zatiaľ čo smernica 2001/23 harmonizuje ustanovenia hmotného práva a v zásade sa uplatňuje na všetky prevody podnikov. Z tohto dôvodu táto smernica zavádza „univerzálny štandard“ ochrany pracovníkov v rámci prevodu podniku v Únii.⁴⁸ V druhom rade, ak sú konkurzné konanie alebo likvidácia uvedené v prílohe A alebo B nariadenia č. 1346/2000, tieto konania musia byť považované za konania spadajúce do rozsahu pôsobnosti tohto nariadenia, a v dôsledku toho za situáciu platobnej neschopnosti alebo likvidácie výlučne „na účely uplatnenia tohto nariadenia“.⁴⁹

45 Pozri rozsudok z 22. júna 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging a i. (C-126/16, EU:C:2017:489, bod 41 a citovaná judikatúra).

46 Zdá sa, že také stanovisko v zásade obhajuje len Komisia vo svojich písomných pripomienkach, z ktorých vyplýva, že „prevod pod dohľadom súdu... treba považovať za konkurzné konanie...“. Na pojednávaní však uviedla, že v jej písomných pripomienkach došlo k chybe v písaní, ktorá by mohla vyvolať dojem, že také stanovisko obhajuje, a uviedla, že bod 28 jej pripomienok treba čítať takto: „Prevod pod dohľadom súdu nemožno považovať za konkurzné konanie...“ (Kurzívou zvýraznil generálny advokát).

47 Nariadenie Rady z 29. mája 2000 o konkurznom konaní (Ú. v. ES L 160, 2000, s. 1; Mim. vyd. 19/001, s. 191) v znení vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 583/2011 z 9. júna 2011 (Ú. v. EÚ L 160, 2011, s. 52) (ďalej len „nariadenie č. 1346/2000“). Prefaco uvádza tiež prílohy A a C nariadenia č. 1346/2000, pričom príloha C má spresňovať, že zástupca súdu určený v rámci konania, o ktoré ide vo veci samej, má byť považovaný za správcu konkurznej podstaty.

48 V súvislosti so vzájomným súladom pojmov v práve Únie pozri návrhy, ktoré som predniesol 22. januára 2019 vo veci Pillar Securitisation (C-694/17, EU:C:2019:44, body 49 a 50).

49 Pozri rozsudok z 22. novembra 2012, Bank Handlowy a Adamiak (C-116/11, EU:C:2012:739, body 34 a 35). V tomto rozsudku Súdny dvor rozhodol, že francúzske konanie „sauvegarde“ patrí do pôsobnosti nariadenia č. 1346/2000, pretože sa nachádza medzi konaniami zapísanými v prílohe A tohto nariadenia. Niektorí autori pritom vyjadrili pochybnosti o tom, či toto konanie spĺňa podmienky vyjadrené v článku 1 ods. 1 uvedeného nariadenia. Pozri najmä JAULT-SESEKE, F.: Le règlement 2015/848: le vin nouveau et les vieilles outres. In: *Revue critique de droit international privé*, 2016, s. 21, bod 18; BURKHARD, H., OBERHAMMER, P., BARIATTI, S., KOLLER, Ch., BJÖRN, L., REQUEJO ISIDRO, M., VILLATA, F. C. (dir.): *The Implementation of the New Insolvency Regulation: Improving Cooperation and Mutual Trust*, Nomos, 2017, s. 65.

59. V prejednávanej veci, ako to vyplýva z bodu 7 vyššie, pokiaľ súd nerozhodne o návrhu na súdnu reorganizáciu, na majetok dlžníka nemožno vyhlásiť konkurz a v prípade spoločnosti ju nemožno zrušiť súdom. V dôsledku toho a vzhľadom na judikatúru analyzovanú v bodoch 42 až 51 vyššie také konanie, ktoré môže viesť k úpadku, avšak bez toho, aby bol taký dôsledok systematický, nespĺňa podmienku, podľa ktorej prevádzateľ musí byť predmetom konkurzného alebo obdobného konania,⁵⁰ a preto nemôže spadať pod pojem „konkurzné konanie“ v zmysle článku 5 ods. 1 smernice 2001/23.⁵¹

60. Teraz preskúmam, či konanie vo veci samej spĺňa podmienku upravenú v článku 5 ods. 1 smernice 2001/23.

b) Prevádzateľ musí byť subjektom konkurzného konania alebo iného podobného konania riešiaceho platobnú neschopnosť, ktoré bolo ustanovené na účely likvidácie majetku prevádzateľa

61. Článok 5 ods. 1 smernice 2001/23 vyžaduje, aby bol prevádzateľ subjektom konkurzného konania alebo iného podobného konania riešiaceho platobnú neschopnosť, ktoré bolo ustanovené na účely likvidácie majetku prevádzateľa. V tomto ohľade, ako to vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, konanie, ktorého cieľom je pokračovanie v činnosti dotknutého podniku, túto podmienku nespĺňa.⁵²

62. Pokiaľ ide o rozdiely medzi týmito dvoma druhmi konaní, Súdny dvor rozhodol, že cieľom konania je pokračovať v činnosti, v prípade, že smeruje k zachovaniu prevádzkyschopnosti podniku alebo jeho životaschopných jednotiek. Naopak, konanie smerujúce k likvidácii majetku vedie k maximalizácii kolektívneho uspokojenia veriteľov. Hoci nie je vylúčené, že môže dochádzať k určitému prekryvaniu sa týchto dvoch cieľov, ktoré sleduje dotknuté konanie, hlavný cieľ konania smerujúceho k pokračovaniu činnosti podniku spočíva v každom prípade v zachovaní dotknutého podniku.⁵³

63. Na určenie toho, či bol v prejednávanej veci prevádzateľ subjektom konkurzného konania alebo iného podobného konania riešiaceho platobnú neschopnosť, ktoré bolo ustanovené na účely likvidácie majetku prevádzateľa, treba zohľadniť nasledujúce skutočnosti.

64. V prvom rade z písomných pripomienok belgickej vlády vyplýva, že podľa článku 23 WCO sa súdna reorganizácia začína vtedy, keď je ohrozené pokračovanie existencie podniku. Podľa tohto ustanovenia sa v každom prípade ohrozenie ďalšej existencie predpokladá vtedy, keď straty znížili čisté obchodné imanie na menej ako polovicu základného imania. V súlade s článkom 16 WCO je cieľom tohto konania zachovať pod dozorom súdu „pokračovanie existencie celého podniku v ťažkostiach alebo jeho časti alebo jeho činnosti“. Umožňuje nariadiť odklad v trvaní viacerých mesiacov v prospech zamestnávateľa, ktorého podnik je uznaný za podnik „v ťažkostiach“ v zmysle tejto právnej úpravy s cieľom buď umožniť uzatvorenie zmieru, alebo získať súhlas veriteľov s plánom reorganizácie,

50 Z početnej belgickej právnej literatúry, ktorú citovala pani Plessersová vo svojich písomných pripomienkach, vyplýva, že prevod pod dohľadom súdu „nastáva pred konkurzom a dokonca s cieľom vyhnúť sa takémuto extrémnemu rozhodnutiu“. Pozri v tejto súvislosti VANDERSNICKT, C.: *Overgang van onderneming krachtens overeenkomst. Het materieel toepassingsgebied van de richtlijn 2001/23/EG*, séria „Sociale praktijkstudies“, Malines, Wolters-Kluwer, 2015, s. 116.

51 Z písomných pripomienok pani Plessersovej vyplýva, že v prípravných prácach, ako aj v belgickej právnej vede sa vždy pripúšťalo, že konanie vo veci samej nepredstavuje likvidáciu, ale že je „chápané ako alternatíva ku konkurzu“. Pozri, Doc Parl., Chambre, 2007, DEC 52 0160/001, s. 7. Tento dokument citovaný v spise predložnom Súdneho dvora, ako aj oficiálna internetová stránka o reštrukturalizačných konaniach uvádzaných Komisiou na pojednávaní je dostupný na tejto adrese: <http://socialsante.wallonie.be/surendettement/professionnel/?q=procedures-restructuration-reorganisation>. Pozri tiež, Doc. Parl., Chambre, 2008-09, DOC 52-0160/055, s. 32.

52 Pozri rozsudky z 25. júla 1991, d'Urso a i. (C-362/89, EU:C:1991:326, body 31 a 32); zo 7. decembra 1995, Spano a i. (C-472/93, EU:C:1995:421, bod 25), ako aj z 22. júna 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging a i. (C-126/16, EU:C:2017:489, bod 47).

53 Rozsudok z 22. júna 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging a i. (C-126/16, EU:C:2017:489, bod 48). Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mengozzi vo veci Federatie Nederlandse Vakvereniging a i. (C-126/16, EU:C:2017:241, body 57).

alebo umožniť taký prevod pod dohľadom súdu, o aký ide v spore vo veci samej. Okrem toho, ako vyplýva z článku 22 WCO, tento odklad umožňuje zamestnávateľovi reorganizovať sa, pričom je chránený pred výkonom rozhodnutí navrhovaným jeho veriteľmi, a najmä pred začatím konkurzného konania na jeho majetok.⁵⁴

65. V druhom rade treba zdôrazniť, že vnútroštátny súd uvádza, že v súlade s článkom 59 ods. 1 prvým pododsekom WCO sa súdna reorganizácia na základe prevodu pod dohľadom súdu týka „celého alebo časti podniku alebo jeho činností“ a že tento môže byť nariadený súdom „s cieľom zabezpečiť zachovanie [uvedených činností], ak s tým dlžník súhlasí vo svojom návrhu na súdnu reorganizáciu alebo neskôr v priebehu konania“⁵⁵.

66. V treťom a poslednom rade je dôležité skonštatovať, ako to uvádza vnútroštátny súd, že v prejednávanej veci podľa všetkého Rechtbank van koophandel te Hasselt (Obchodný súd Hasselt) nariadil prevod pod dohľadom súdu s cieľom zachovania celého alebo časti podniku spoločnosti Echo alebo jeho činností, v súlade s textom článku 59 ods. 1 prvým pododsekom WCO.

67. Preto som dospel k záveru, že za hlavný cieľ takého konania sa musí považovať ochrana celého alebo časti podniku v ťažkostiach, ktoré teda nemôže patriť do rozsahu pôsobnosti článku 5 ods. 1 smernice 2001/23, v súlade s judikatúrou citovanou v bodoch 44 a 50 vyššie.

c) Konkurzné konanie alebo podobné konanie riešiace platobnú neschopnosť musí byť pod dozorom verejného orgánu

68. Čo sa týka tretej podmienky upravenej v článku 5 ods. 1 smernice 2001/23, uvádzam, že zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že v súlade s článkom 60 WCO rozsudok nariaďujúci prevod označuje zástupcu súdu povereného organizovať a vykonať prevod „v mene a na účet dlžníka“.⁵⁶ Za týchto podmienok zastávam názor, že taký dozor v obmedzenejšom rozsahu nemôže uspokojiť podmienku dozoru takého orgánu uvedenú v článku 5 ods. 1 smernice 2001/23.⁵⁷

69. Z vyššie uvedeného vyplýva, že taká súdna reorganizácia na základe prevodu pod dohľadom súdu, o akú ide v spore vo veci samej, nespĺňa všetky podmienky stanovené v článku 5 ods. 1 smernice 2001/23, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, takže nemôže predstavovať výnimku z režimu ochrany, ktorý vyplýva z článkov 3 a 4 tejto smernice.

D. O možnosti nadobúdateľa, vo svetle článkov 3 a 4 smernice 2001/23, vybrať si pracovníkov, ktorých si želá prevziať

70. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že na základe článku 61 ods. 4 WCO si môže nadobúdateľ zvoliť pracovníkov, ktorých si želá prevziať, pokiaľ je jeho voľba na jednej strane založená na technických, hospodárskych a organizačných dôvodoch a na druhej strane je uskutočnená s vylúčením rozlišovania zakázaného zákonom. Vzhľadom na toto ustanovenie vyvstáva otázka, či články 3 a 4 smernice 2001/23 umožňujú nadobúdateľovi vybrať si, ako to vyplýva z článku 61 ods. 4 WCO, pracovníkov, ktorých si želá prevziať.

⁵⁴ Pozri bod 11 vyššie.

⁵⁵ Pozri body 11 a 12 vyššie. (Kurzívou zvýraznil generálny advokát.)

⁵⁶ Pozri bod 8 vyššie. Aj napriek tomu, že je zástupca menovaný súdom, vyhľadáva a žiada ponuky, „pričom dbá hlavne na zachovanie celej činnosti alebo časti činnosti podniku, pričom zohľadňuje práva veriteľov“ (článok 62 prvý odsek WCO). V prípade viacerých porovnateľných ponúk zástupca súdu uprednostní ponuku, ktorá zaručuje trvalé zamestnanie dohodou sociálnych partnerov (článok 62 druhý odsek WCO).

⁵⁷ Pozri rozsudok zo 7. februára 1985, Abels (135/83, EU:C:1985:55, bod 28). Pozri tiež bod 43 vyššie.

71. Na zodpovedanie tejto otázky treba najskôr pripomenúť, ako Súdny dvor opakovane rozhodol, že účelom smernice 2001/23 je zaručiť zachovanie práv zamestnancov pri zmene zamestnávateľa podniku tým, že im dáva možnosť pokračovať v pracovnom pomere s novým zamestnávateľom za rovnakých podmienok, aké boli dohodnuté s prevádzateľom.⁵⁸ Cieľom uvedenej smernice je zaručiť v čo najväčšom možnom rozsahu pokračovanie pracovných zmlúv alebo pracovnoprávných vzťahov bez zmeny s nadobúdateľom, aby sa zabránilo tomu, že dotknutí zamestnanci budú mať menej priaznivé postavenie iba z dôvodu prevodu podniku.⁵⁹ Okrem toho, ako Súdny dvor už rozhodol, keďže táto ochrana je otázkou verejného poriadku, a preto je vylúčená zo zmluvnej voľnosti strán pracovnej zmluvy, pravidlá smernice, a najmä pravidlá vzťahujúce sa na ochranu pracovníkov proti prepúšťaniu z dôvodu prevodu musia byť považované za *kogentné* v tom zmysle, že sa od nich nemožno odchyliť v zmysle nevýhodnom pre pracovníkov.⁶⁰

72. Vzhľadom na uvedené je tiež potrebné konštatovať, ako to vyplýva zo samotného znenia článku 3 ods. 1 prvého pododseku smernice 2001/23, že ochrana, ktorú má uvedená smernica zaistiť, sa týka len zamestnancov, ktorí majú *v čase prevodu* pracovnú zmluvu alebo ktorí sú v existujúcom pracovnoprávnom vzťahu.⁶¹ V dôsledku toho, ak nie je výslovne stanovené inak, „smernice 2001/23 sa môžu dovolávať len samotní zamestnanci, ktorých pracovná zmluva alebo pracovnoprávny vzťah trvajú ku dňu prevodu. Existencia alebo neexistencia pracovnej zmluvy alebo pracovnoprávneho vzťahu k tomuto dňu sa má posudzovať podľa vnútroštátneho práva pod podmienkou, že budú dodržané záväzné pravidlá tejto smernice týkajúce sa ochrany zamestnancov proti prepúšťaniu z dôvodu prevodu podniku“.⁶²

73. V prejednávacom prípade vnútroštátny súd na jednej strane uvádza, že deň prevodu bol stanovený na 22. apríla 2013,⁶³ a na druhej strane, že pracovná zmluva pani Plessersovej skončila k 24. aprílu 2013. Tento súd zdôrazňuje, že „nemožno mať najmenšiu pochybnosť o tom, že treba mať za to, že ku dňu prevodu (22. apríla 2013) bola pani Plessersová v právnom vzťahu [k prevádzateľovi (Echo)] na základe pracovnej zmluvy“. Tiež uvádza, že zástupcovia súdu vypovedali pracovnú zmluvu s pani Plessersovou 24. apríla 2013. V dôsledku toho musí byť pani Plessersová považovaná za zamestnanca prevádzateľa ku dňu prevodu najmä s tým dôsledkom, že na základe článku 3 smernice 2001/23 záväzky prevádzajúceho zamestnávateľa (Echo) voči nej sú v plnom rozsahu prevedené na nadobúdateľa (Prefaco).⁶⁴

58 Pozri rozsudok z 27. novembra 2008, Juuri (C-396/07, EU:C:2008:656, bod 28 a citovaná judikatúra).

59 Pozri rozsudky zo 17. decembra 1987, Ny Mølle Kro (287/86, EU:C:1987:573, bod 25); z 26. mája 2005, Celtec (C-478/03, EU:C:2005:321, bod 26), a zo 7. augusta 2018, Colino Sigüenza (C-472/16, EU:C:2018:646, bod 48).

60 Pozri rozsudok z 10. februára 1988, Foreningen af Arbejdsledere i Danmark (324/86, EU:C:1988:72, bod 14): „Z toho vyplýva, že dotknutí pracovníci nemajú možnosť zriecť sa práv, ktoré im priznáva smernica a že oslabenie týchto práv sa nepripúšťa a to dokonca ani s ich súhlasom“ (bod 15). Pozri tiež rozsudky zo 14. novembra 1996, Rotsart de Hertaing (C-305/94, EU:C:1996:435, bod 17), a z 12. marca 1998, Dethier Équipement (C-319/94, EU:C:1998:99, bod 40).

61 Pozri rozsudok zo 7. augusta 2018, Colino Sigüenza (C-472/16, EU:C:2018:646, bod 49).

62 Pozri najmä rozsudok z 15. júna 1988, Bork International a i. (101/87, EU:C:1988:308, bod 17), ako aj zo 7. augusta 2018, Colino Sigüenza (C-472/16, EU:C:2018:646, bod 50).

63 Podľa vnútroštátneho súdu skutočnosť, že ako deň prevodu dohoda uvádza „dva pracovné dni po dni vydania rozsudku udeľujúceho povolenie“, platí len medzi zmluvnými stranami a nemá účinky voči tretím osobám, ktoré neboli zmluvnými stranami dohody, čo je prípad pani Plessersovej. Tento súd ďalej uvádza, že zástupcovia súdu vo svojom liste pani Plessersovej z 24. apríla 2013 tiež potvrdili, že činnosti spoločnosti Echo skončili k 22. aprílu 2013. Pozri v tejto súvislosti bod 15 vyššie.

64 Je potrebné pripomenúť, že posúdenie skutkových okolností potrebné na účely rozhodnutia o uplatniteľnosti smernice 2001/23 patrí do pôsobnosti vnútroštátneho súdu, a to pri zohľadnení prvkov výkladu vykonaného Súdnym dvorom. Pozri rozsudok z 15. júna 1988, Bork International a i. (101/87, EU:C:1988:308, bod 19).

74. Pokiaľ ide o ochranu upravenú v článku 4 ods. 1 smernice 2001/23, z tohto ustanovenia na jednej strane vyplýva, že prevod podniku sám osebe nie je dôvodom na prepúšťanie zo strany prevádzateľa alebo nadobúdateľa, na druhej strane však nie je prekážkou prepúšťania, ktoré môže nastať z hospodárskych, technických alebo organizačných dôvodov, ktoré so sebou prinášajú zmeny týkajúce sa zamestnancov.⁶⁵

75. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, ako Súdny dvor už rozhodol, že na účely určenia, či bolo prepustenie odôvodnené len samotným prevodom, teda v rozpore s článkom 4 ods. 1 smernice 2001/23, je potrebné zohľadniť *objektívne okolnosti*, za ktorých k prepusteniu došlo.⁶⁶ V prejednávanej veci tak z bodov 15 a 73 vyššie vyplýva, že predmetné prepustenie nadobudlo účinnosť dva dni po dni, kedy sa uskutočnil prevod.

76. Z judikatúry Súdneho dvora takisto vyplýva, že nestačí preukázať, že k zániku pracovnej zmluvy dochádza z hospodárskych, technických alebo organizačných dôvodov. Musí sa tiež preukázať, že tieto dôvody nevyplývajú priamo z prevodu podniku, v rozpore s článkom 4 ods. 1 smernice 2001/23. Inými slovami musí byť preukázané, že predmetné prepustenie bolo motivované dodatočnými *okolnosťami*, ktoré sa pridávajú k uvedenému prevodu. Sú to teda tieto „dodatočné okolnosti“, ktoré možno označiť za „hospodárske, technické alebo organizačné dôvody“ v zmysle uvedeného článku 4 ods. 1.⁶⁷

77. Naopak, podľa článku 61 ods. 4 WCO by prináležalo výlučne nadobúdateľovi vybrať si pracovníkov, ktorých si želá alebo neželá prevziať, hoci sa táto voľba má vykonať na základe technických, hospodárskych a organizačných dôvodov. Nezdá sa, že by vnútroštátna právna úprava ukladala *a priori* obmedzenie rozsahu tejto voľby. Ako správne poznamenala Komisia, zabezpečiť potrebný účinok smernice 2001/23 je pritom úlohou vnútroštátneho súdu. Preto by mal byť samotný vnútroštátny súd schopný posúdiť nevyhnutnosť prepúšťaní z hospodárskych, technických alebo organizačných dôvodov, čo zjavne neplatí v tomto prípade. To by mu bolo umožnené len vtedy, ak by bol vyčerpávajúcim spôsobom všetkými stranami dotknutými prevodom informovaný o dôvodoch. Ako dôvody by v dôsledku toho nemala byť prijatá samotná snaha znížiť náklady prevzatia podniku alebo predísť finančným problémom alebo ich obmedziť.⁶⁸ Umožniť nadobúdateľovi vybrať si pracovníkov, ktorých si želá prevziať, by zbavilo články 3 a 4 smernice 2001/23 ich podstaty. Konaniami, ktoré nepatria pod režim ochrany tejto smernice, sú totiž konkurzné konania alebo iné podobné konania riešiace platobnú neschopnosť smerujúce k likvidácii majetku prevádzateľa, na ktoré sa v zásade vzťahuje smernica 2008/94. Naopak, ak je cieľom tohto konania pokračovanie existencie podniku, na toto konanie sa nevzťahuje výnimka článku 5 ods. 1 smernice 2001/23, a v dôsledku toho je možnosť, aby si nadobúdateľ vybral pracovníkov, v rozpore s článkami 3 a 4 tejto smernice, a teda v rozpore s jej potrebným účinkom.

65 Pozri najmä rozsudok zo 16. októbra 2008, Kirtruna a Vigano (C-313/07, EU:C:2008:574, bod 45). Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že skutočnosť, že sa vyhlási, že podnik sa nachádza v krízovej situácii, nemôže nevyhnutne a systematicky znamenať zmeny z hľadiska zamestnanosti v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/23. Preto konanie o zistení krízového stavu podniku nemôže byť nevyhnutne a systematicky hospodárskym, technickým alebo organizačným dôvodom zahŕňajúcim zmeny z hľadiska zamestnanosti v zmysle tohto ustanovenia. Pozri rozsudok z 11. júna 2009, Komisia/Taliansko (C-561/07, EU:C:2009:363, bod 36).

66 Pozri rozsudky z 15. júna 1988, Bork International a i. (101/87, EU:C:1988:308, bod 18), ako aj zo 7. augusta 2018, Colino Sigüenza (C-472/16, EU:C:2018:646, bod 53).

67 Rozsudok zo 16. októbra 2008, Kirtruna a Vigano (C-313/07, EU:C:2008:574, body 45 a 46). V tomto rozsudku Súdny dvor rozhodol, že článok 3 ods. 1 smernice 2001/23 nevyžaduje v prípade prevodu podniku zachovanie zmluvy o nájme obchodných priestorov, ktorú uzavrel prevádzateľ s treťou osobou, aj keď výpoveď tejto zmluvy môže viesť k zániku pracovných zmlúv, ktoré prešli na nadobúdateľa. Súdny dvor okrem toho dospel k záveru, že v prípade prepustenia spôsobeného takými dodatočnými okolnosťami, ako je absencia dohody medzi nadobúdateľom a prenajímateľom o novej nájomnej zmluve, nemožnosť nájsť iné obchodné priestory alebo nemožnosť presunúť personál do iných obchodov, je možné tieto okolnosti kvalifikovať ako „hospodárske, technické alebo organizačné dôvody“ v zmysle uvedeného článku 4 ods. 1 smernice 2001/23.

68 Podľa generálneho advokáta Van Gervena nie je žiaden dôvod domnievať sa, že „smernica [umožňuje] akékoľvek prepúšťanie z hospodárskych, technických alebo organizačných dôvodov. Smernica totiž výslovne zakazuje také prepúšťanie vtedy, keď je dôsledkom prevodu podniku. Na tieto prepúšťania sa uvedená výnimka vzťahuje len vtedy, ak by k prepúšťaniam došlo v každom prípade, napríklad ak už o nich bolo rozhodnuté pred tým, než vyvstala otázka akéhokoľvek prevodu podniku. Článku 4 smernice sa preto nemožno dovolávať ako argumentu pre prepustenie časti pracovníkov z dôvodu prevodu podniku“ (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Van Gerven vo veci d’Urso (C-362/89, EU:C:1991:228, bod 35). Pozri poznámku pod čiarou 65.

78. Preto sa domnievam, že smernica 2001/23, konkrétne jej články 3 a 4, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide v spore vo veci samej, ktorá v prípade prevodu podniku, ku ktorému dochádza v rámci súdnej reorganizácie na základe prevodu pod dohľadom súdu, použitej s cieľom zachovania celého alebo časti podniku prevádzateľa alebo jeho činností, predpokladá právo nadobúdateľa vybrať si pracovníkov, ktorých si želá prevziať.

V. Návrh

79. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal Arbeidshof te Antwerpen (Súd pre pracovnoprávne spory Antverpy, Belgicko), takto:

1. Článok 5 ods. 1 smernice Rady 2001/23/ES z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov sa má vykladať v tom zmysle, že taká súdna reorganizácia na základe prevodu pod dohľadom súdu, o akú ide v konaní vo veci samej, nespĺňa všetky podmienky uvedené v tomto ustanovení, takže nemôže predstavovať výnimku z režimu ochrany, ktorý vyplýva z článkov 3 a 4 tejto smernice.
2. Smernica 2001/23, konkrétne jej články 3 a 4, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide v spore vo veci samej, ktorá v prípade prevodu podniku, ku ktorému dochádza v rámci súdnej reorganizácie na základe prevodu pod dohľadom súdu, použitej s cieľom zachovania celého alebo časti podniku prevádzateľa alebo jeho činností, predpokladá právo nadobúdateľa vybrať si pracovníkov, ktorých si želá prevziať.